

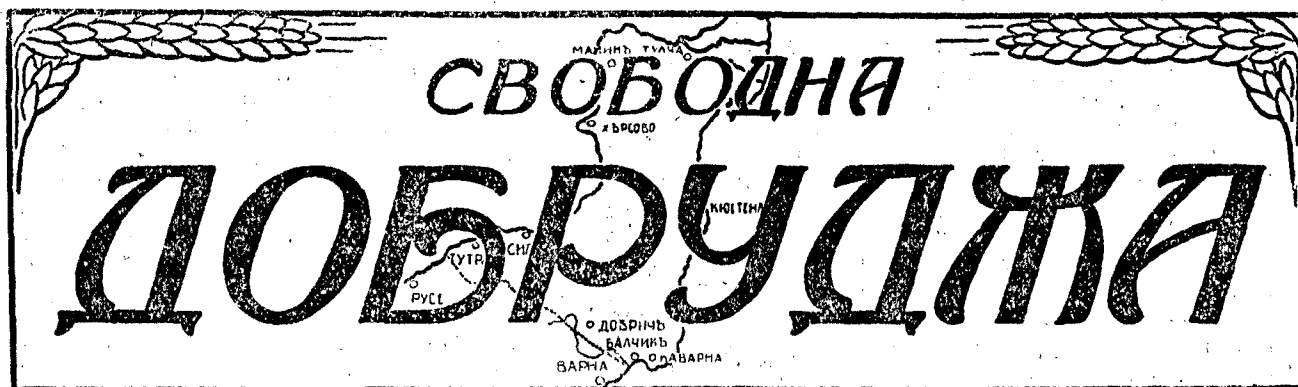
Годишен абонамент:

За България 80 лв.
За странство 160 лв.
За Америка 2 дол.

ОБЯВЛЕНИЯ:

2 лева кв. см.

Брой 2 лева

СЛЕДПРАЗДНИЧЕН ВЕСТНИКЪ ЗА НАЦИОНАЛНИ ВЪПРОСИ

Записване на абонаментитъ се придружава съ сумата

Редактира комитетъ

Адресъ „Св. Добруджа“ — София

Главенъ редакторъ

Д-ръ П. Вичевъ

Телефонъ № 4575

Нашитъ задачи и тактиката

Пълната речъ на Д-ръ П. Вичевъ предъ общото събрание на Соф. д-во „Добруджа“. Свободна и независима Добруджа. За Балканска федерация. Федерация на подтиснатитъ народи.

На 20 т. м. се състоя общо събрание на софийското дружество „Добруджа“.

Следъ като на 15. XII. 1928 г., на следконгресното събрание, за когато бѣше определено да се даде отчетъ отъ делегатитъ за извършеното въ конгреса, настоятелството де-зертира отъ поста си, събранието си избра бюро, гла-сува резолюцията, съ която между другото, отхвърли и из-ключванията на добруджански делегати, като противоуставенъ актъ.

Резолюцията бѣ вржчена на председателя на настоятелст-вото отъ специално избраната делегация за случая г. г. Д. п. Ненчевъ и Т. Рафаиловъ. Председателъ г. А. Стояновъ изказвайки голѣми съжаления за станалото, оплаквайки се за некоректното поведение на в. „Свободна Добруджа“ лично противъ него, е подчерталъ, че той ще употреби всички усилия за изглаждането на възникналия инцидентъ, било по изключванията, било по други поводи и че ще сезира настоятелството по искания отговоръ. По моему обаче, ка-залъ г. А. Стояновъ, оставете въпроса на общото събрание, то да го реши. Нека всички ваши хора да дойдатъ, дори и изключенитъ.

— Не да дойдатъ, но ние не признаваме изключвания и тѣ като редовни членове трѣб-ва да иматъ думата, да се из-ложатъ, отговорилъ г. Д. п. Ненчевъ.

— Добре, ще имъ дамъ ду-мата, но да има спокойствие. и апелирайте къмъ другаритъ си за миръ, защото отъ всѣка разколническа акция, дѣлото губи.

— Съгласни сме напълно, че дѣлото губи, но освободете себе си и организацията отъ влиянието на социалъ-фа-шиститъ начело съ А. Господинова, които вѣршатъ долно партизанство и искатъ да при-качатъ движението на опас-ката на своята партия.

— Не сте прави. Елате да ви срещна съ А. Господиновъ и вие ще разберете...

— Съ всѣки други да, но не и съ социалъ-предатели. Ако не познавате А. Господи-нова, азъ и жбитъ му позна-вамъ, и то тѣй добре, че предпочитамъ съ всѣки другъ да се срещна, но не и съ него. Той носи само пакостъ всѣж-де, където влѣзе.

— Добре, но не предпри-майте нищо противно. Елате всички на събранието и ще се разбереме. Ще изгладимъ недоразуменията.

— Добре, ще дойнеме всич-ки, билъ отговора на нашата делегация, за да ви дадемъ доказателства, че тачиме един-

ството въ движението, но ще видиме

колко честни.

ще бждете вие.

Събрането се състоя на 20 януарий въ салона на чинов-ническото дружество. Присѣт-ствува маса народъ. Женитъ и бабичкитъ обаче, които из-играха най-пакостната роля въ последнитъ три месеца, като агентки на социалъ-фа-шизма и предателството, за да разстроятъ движението не бѣха въ пълния си съставъ. Отъ 87 по списъкъ жени, при-сѣтствуваха само 28. Всички се питаха, къде сж другитъ? Разочаровани сж.

Не може да бжде вѣрно. Никога тѣ не сж били убеде-ни. нито искрено сж се дви-жили отъ една идея, за да бждатъ разочаровани. Тѣ слѣ-по сж следвали пѣтя на

алармаджитъ и шантажи-ститъ

Тѣй умѣло ги подвеждали. И туй което казахме, че грѣбна-ка на организацията не сж случайно привлеченитъ жени и бабички, а други, които въ най критическитъ минути сж крепѣли организацията, днесъ вече се потвърждава.

Това което всѣкога е при-сѣтствувало на събрания и днесъ пакъ бѣше на линия.

Председателъ А. Стояновъ откри събранието и даде ду-мата на г. Б. Петровъ да на-прави доклада по конгреса. Б. Петровъ бѣше делегатъ, който изпита изключителния режимъ и тероръ въ конгреса надъ себе си, защото на него имено, брутално се отне думата да говори по политиката на дви-жението. Днесъ обаче, той оправда това насилие върху свободата и съвестта съ нѣ-каква необходимостъ?

Въ всички ост. на впечатле-ниетъ, че Б. Петровъ

се мжчи да надвие

себе си и, че комитетското благоволение го движеше. Раз-бира се, че никой не го вѣр-ваше. И той разбра това добре. Говори още едно момче, за-кѣто председателя сигурно съжеляваше, че е билъ заста-венъ да наложи на събранието една никому непотрѣбна ангария.

Даде се думата на изключения Д-ръ П. Вичевъ

Г. Вичевъ започна съ една малка история отъ основава-нието на добруджанското дви-жение 1913 г., когато органи-зацията едва се е зародила и си постави чисто социални за-дачи и грижи — посрѣщане и подпомагане на пристигащитъ бѣжанци, да изнася предъ ди-

пломати тежкия режимъ наса-денъ следъ Букурещкия дого-воръ въ Добруджа и да търси политическа интервенция.

Първиятъ учредителенъ кон-гресъ се състоя, когато общоевропейската война започна. Това наложи единъ пасивитетъ.

Погледитъ на всички

бѣха насочени къмъ военнитъ действия. Намѣси се Ромѣния. Намѣси се България. Разви-тието на войната и нейния край е известенъ. Очакванията отъ войната не оправдаха на-деждитъ. Сключеното прими-рие въ Солунъ презъ септемв-ри 1918 г., по което Добруджа се оставаше подъ администра-цията на България, до разре-шение отъ мирната конферен-ция, не се спази. Съгласенски войски окупираха Добруджа и доведоха съ себе си ромѣнска войска и администрация. Нови голѣми и дълги колонии отъ бѣжанци започнаха да прии-ждатъ.

Въ знакъ на протестъ

правителството на г. Малинова си даде оставката. Занизаха се дни все по-тежки. Сигур-ностъ никаква. Лъжи съ ваго-ни. Наближаваше дена на мир-ната конференция. Управляю-щитъ фактори бѣха разочара-вани и въ отчаяние. Предсе-дателствувахъ И. К. Членъ въ комитета бѣше и сегашния председателъ на събранието г. А. Стояновъ. Отиваме при тогавашния Министръ-предсе-дателъ, покойния Т. Тодоровъ за осветление. Той свиwa и чупи ржце. Той ни казва:

— Господа

всичко е загубено.

Действайте както намѣрите за добре.

Ние не можахме да манки-раме на дълга си. Разгледахме фактическото международно положение и добруджанския въпросъ, при непосредственото впечатление отъ увълчени-тъ победители. Констатирахме печалната сѣдба за Добруджа — виновникъ, на която счетох-ме завоевателната и анекси-онистическа политика на бал-канскитъ правителства, вклю-чително и българското.

Тръгнало то и повело бъл-гарския народъ, да освобож-дава Македония, Тракия и Добруджа, доведе до ново, много по-тежко робство, не само въ тия земи, но и въ цѣла България, отъ която се откъснаха нови части — Стру-мица и Царибродъ.

Две мнения въ нашитъ сре-ди тогава нѣмаше, че балкан-скитъ, включително и добруд-жанския народъ, сж били иг-рачка и жертва на импери-алистическата, на завоевател-ната, анексионистическата и

шовинистическа политика на балканскитъ правителства. По-гнусени и възмутени отъ

тая игра

съ сѣдбата на по-робенитъ народи, чий-то организации до тогава, не бѣха друго, освѣнъ экспо-ненти на българската дър-жавна политика, ние напра-вихме единъ голѣмъ завои и следъ едно обстоятелствено преценяване на всички истори-чески данни и настояще поло-жение, издигнахме лозунга за емансипацията на националь-освободителната борба на доб-руджанската организация отъ всѣка правителствена поли-тика.

Ние развѣхме знамето тога-ва още

Добруджа за добруджанци,

което се усвои отъ Разградс-кия и Великия Събори и легна въ основата на добре и ши-роко аргументираната програ-ма на Великия Добр. Съборъ.

Очистени по тоя начинъ отъ стари предрасѣдци, ние по-ведохме систематическа борба и срещу всички остатѣци на шовинизма и патриотарството, както срещу ония обвинения, които ни се подмѣтаха отъ лѣво и дѣсно, че нашето дви-жение продължава да бжде изразителъ, да бжде экспо-нентъ на българската дър-жавна политика. Ние се обля-гахме на спонтаната и естес-вена проява на самото населе-ние.

Съ ясно съзнание за истин-скитъ виновници на

човѣшката робия,

ние тръгнахме да дириме на-шата опора въ организацията на подтиснатитъ народи, чиято сѣдба е еднаква съ нашата и които, сжщо като добруджан-ския народъ, пѣшкатъ подъ режима на сатрапията, терора и денационализацията нало-жени въ Версailъ.

Нашата теза все повече до-биваше оправдание въ самия животъ, особено следъ като отъ день на день О. Н. дава-ше доказателство, че то не е годно да приложи договоритъ за малцинствата за защита на ония елементарни човѣшки права, подъ които лежатъ под-писитъ на всички победители; следъ като стана тѣй явно и очебиюще, че О. Н. е

едно д-во на сатрапитъ

и подтиснитъ, за да бранятъ по ефикасно придобивкитъ отъ подтиснителскитъ договори.

Участието на малкитъ дър-жави въ това О. Н. е сведено до ролята на сателити. За-щото то, О. Н., се състои отъ единъ постояненъ съветъ отъ петъ държави — Англия, Фран-

ция, Италия, Япония и напо-следкъ Германия. Следва единъ по широкъ съветъ, който се състои отъ постоянния, плусъ нѣкои представители на побе-дителитъ, Чехия, Полша, Бел-гия и др., и най-после едно общо събрание отъ 59 дър-жави, чиято роля е сведена

да възприема решенията

на постоянния съветъ.

Споредъ пакта за О. Н. иматъ право да слагатъ въ-проси въ дневния редъ само членовѣт на постоянния съветъ. И следователно, ако нѣкой отъ тѣхъ не повдигне въпроса за малцинствата, О. Н. не може да се занимава макаръ, че канцеларията му да пращи отъ изложения и оплаквания. Но дори, ако нѣкой го повдигне, а дртгъ отъ постоянния съветъ на О. Н. се противопостави т. е., ако всички отъ постоянния съветъ не сж съгласни, то пакъ не може да се разглежда. Съ други думи, всичко е предви-дено и вписано по начинъ та-къвъ, че да не позволи да се разглеждатъ въпроси, които

интересоватъ малкитъ

и подтиснати народи.

Е добре, Господа, ние сме противъ такова О. Н. Ние се бориме и ще се бориме срещу той, защото е нашъ врагъ и обявяваме, че тоя институтъ, е открадналъ името междуна-роденъ, когато въ сжщностъ той е институтъ на сатрапия и на обезправяване на наро-дитъ. Ние сме за друго — за едно истинско О. Н., въ което народитъ ще бждатъ представе-ни отъ избрани отъ самитъ тѣхъ представители и което ще бжде властно само да си опре-дѣля дневния редъ, а не както сега отъ нѣколцина сатрапи и да бжде то способно не само да разглежда въпроситъ, но и да ги рѣшава и провежда.

Срещу днешното О. Н., сре-щу цѣлия режимъ на сатра-пия налаганъ отъ шепи импе-ралисти, които държатъ капи-талитъ и силата въ ржцетъ си, ние препоръчваме и действу-ваме да противопоставиме

федерирането на подтисна-титъ

народи въ дадена държава, а следъ това на всички въ цѣла Европа и въ свѣта. Защото на днешната сила на империали-ститъ, ние можеме да про-тивопоставиме мощната сила на организираниотъ подтиснати народи, които само въ Европа сж надъ 80 мил. хора. Я си представете, ако тия народи се представятъ въ единъ органи-зиранъ международенъ колек-тивитетъ, какво значение и каква сила ще придобие той и какъвъ факторъ ще стане, когато

заприказва от името

на тия 80 милиона хора! Той ще заплашва всяка акция на империалистите насочен срещу кой да е малък и подтиснат народ и ще се вслушват в него.

— Но нали има конгрес на малцинствата? апострофира М. Бончев.

— Да, има една подобна пародия на организация, но тя е на легалните малцинства, които не смият, да повдигат дори въпрос за свобода, а само за права, въ рамките на законите в страната, където живеят. Аслож и тв не могат да водят такава борба, защото ще бъдат парализирани от самата държава, а може би и унищожени.

Ако обаче в един такъв международен парламент отидат представители на самите малцинства и на емиграцията, в такъв случай, тия на емиграцията биха могли да запълнят една празнота — да поставят с едно откровение и яснота ония въпроси, които самите малцинства ги чувствуват, а не могат ги изнесе, поради особеното положение, което имат в държавите. А емиграцията има това право, както г. Д-р Каранджолов беше изтъкнал в парламента, защото тя, емиграцията е

естествения представител

по право, чувства и спомени на поробените си братя.

Конгресът в Шумен — това беше едно отражение на невежеството и на отищението. Там не се е позволило едно подобно обективно разглеждане на въпросите, на политиката. Там е била парализирана свободата и съвестта на делегатите. Нещо повече, фразирала е системата на заплашване и дори на убийства.

Самъ А. Господиновъ и А. Стояновъ в конгреса сж изразили същото впечатление. — Не е вярно, апострофира А. Господиновъ.

Коняклиевъ който е бил там между двамата по време на алармата сж изключванията ги е запитал, какви сж тия работи? Господиновъ му отговорилъ:

Не виждате ли какво става?

Вярно ли е това Коняклиевъ, отговорете тукъ публично!

Да, вярно е.

Залата гърми от викове „позор“, „позор“.

Но върху тоя цълъ режим на сатрапия в конгреса ще ви говорят моятъ другари, които сж били там и които

съ ками

сж гонени изъ улиците. Тъ ще ви го кажатъ. Вие ще ги чуете. Азъ ги вярвамъ, защото тяхната почтеност е безупречна и защото не го казва единъ, а всички, много.

Но какво стана на конгреса? Урбулишката, поднасятъ една резолюция по задачите на движението, която се прочете тукъ и която съ единъ специаленъ позивъ на изп. комитетъ, печатанъ въ в. Добруджа, ни се обяснява. Казва ни се:

— Ние сме за свободна, но не зависима.

Свободна но не зависима(?)

Моята глава не може да побере тая двойственост. Да бъде свободна — добре. Това разбирамъ. Но да бъде „но не зависима“, отъ кой — отъ България ли, отъ Ромъния ли или кой? Това не разбирамъ. И после каква е тая игра на ду-

ми — „Свободна, но не зависима“.

Свобода нѣма, където има зависимост. Строго логически, свободата почва отъ тамъ, където свършва зависимостта. Защо е тая игра? Това ли ви е идеологията? —

пошла и безсолна?

Бждете по честни и достойни. Азъ уважавамъ ония, които подържатъ присъединението на Добруджа къмъ България. Това е идеология на шовинизма, на патриотството, но е ясна и открита. Ами туй вашето, хемъ свободна, хемъ „но не зависима“, е нѣщо такова катранджийско „ара-ерде“, такова търкал сто, че никой не може го разбере на какво прилича. (Смѣхъ въ залата)

После търсите да решавате добруджанския въпросъ „по плоскостта на международните отношения“ (вижъ резолюцията на конгреса).

Каква ти плоскостъ въ международните отношения! Где е тая плоскостъ? Десетъ години отъ какъ О. Н. съществуватъ и се откриха такива

баири и непроходими планини

въ международните отношения, че само една безкрупулна швратания на чужди орджия могатъ, да ни заблуждаватъ сж нѣкакви плоскости, като че ли искатъ да ни кажатъ, всичко е изравнено. По логиката на империалистите да, но за водители на една организация на подтиснатъ народъ това звучи на чужди орджия — не се подава лесно на окачествяване.

Но нѣщо друго. Никъде въ резолюцията не се поменаватъ ни дума за осждането на бандитизма и разбойничеството. И това е много ясно защо. Защото днешния изпъл. комитетъ дължи положението си на

предварителното разбирателство

съ бандитите отъ В. Д. Р. О., които мобилизирани бѣха тамъ и тероризираха. (Викове позоръ, позоръ!)

— Ти си башата и на ВДРО и на ДРО, апострофира А. Господиновъ.

— Лжжешъ, като дъртъ цигенинъ. Нѣма да ти помогнатъ диверсиите!...

(Браво!... Гръмъ отъ ржкоплѣскание).

Нека минеме малко по на дѣсно, къмъ представителитъ на патентованитъ патриари въ нашето движение. Съ тяхъ ние сме на чисто. Тъ сж на антипода. Тъ пледиратъ

за присъединение

на Добруджа къмъ България — отдавна отживѣлица и доказана опасна игра съ сждбата на поробенитъ. Колкото и да се силатъ да ни оправдаватъ исторически своята теза, тя среща голѣма съпротивителна сила въ самия животъ, въ самата действителност. Тъкмо по тия съображения имено империалистите отнеха Добруджа и я предадоха на ромънитъ въ единъ моментъ, когато самитъ тѣ не я искаха. Днесъ, обаче, Ромъния усвои аргументитъ на империалистите и настоятелно търси аргументи и пледира, че Добруджа е била винаги въ историята ромънска и търси границитъ на Добруджа неиде задъ Камчията, по височинитъ задъ Проадия и на устието на Бѣли Ломъ. На вашитъ аргументи това ви отговарятъ ромънитъ. Че вие съ тяхъ нѣма, да се разберете, това е ноторно, както е ноторно, че олигархична и чокойска Ромъния сж всички противочо-

вѣшки и противоправни средства колонизира и денационализира Добруджа. Ето това е непосредствения резултатъ на вашата политика.

Днесъ дори г. Буровъ м-ра на Външнитъ работи въ България, прави публични изявления предъ чуждата и ромънската преса (в. L'Independance Roumaine 1927 г.), че България нѣма никакви териториални претенции спрямо Ромъния, а

вие кого представлявате,

като искате, да я присъединявате и къмъ кого ще я присъединявате, като явно виждате, че не ви позволяватъ и не ви искатъ?

Вие съ вашето зловѣдно партизанство давате повече козове за оправдание на засилване терора, обезбългаряване, обезимотаването и денационализацията на Добруджа. Дори и аргумента за правото на народнитъ сами да разполагатъ съ себе си поставенъ на вашата теза нѣма да ви помогне. Напротивъ, той ще даде обратни резултати. Защото отъ 1878 г. Добруджа е обектъ на една систематична колонизация съ ромънски елементи за смѣтка на българското, руското, турското и татарското население, което се прогонва и денационализира. Сжщата политика се следва и следъ 1913 и 1918 год. Смѣте ли да подчертаете, че проведенъ единъ референдумъ ще даде резултатъ въ ваша полза? Жестока измама! Съ вашата политика

вие допринасяте

на ромънската теза.

Това пъкъ, което днесъ Изп. Комитетъ провежда, ние преди десетъ години изживѣхме. Животътъ въ своитъ етапи на развитие и борбата ни доведе до убеждение, че издигнатия лозунгъ „Добруджа за добруджанци“ за

„Свободна и Независима Добруджа“

е най-вѣрния пътъ, защото той отговаря на времето и условията, той изразява волята и задоволява желанията и интереситъ на пѣстроцѣвното добруджанско население, а сжщеремено парира и домогванията на шовиниститъ, патриотаритъ и анекциониститъ въ България и Ромъния.

Но ние издигаме още и лозунгъ за Свободна и Независима Добруджа като равноправенъ членъ

въ Балканската федерация.

Това страшно знаме, съ което тѣй много човѣркате душитъ на маситъ и ги плашите, е една необходимостъ, за тая бждаща самостоятелна Добруджанска единица. Защото когато ще се стремишъ да създадешъ една

Независима Добруджа,

тя трѣбва да бжде гарантирана въ своето съществуване отъ алчнитъ, макаръ и малки империалисти въ Ромъния и България. Тая гаранция тя може да намѣри само въ състава на една по-голѣма държавно-политическа единица, която ще даде всички възможни срѣдства, да се противопостави на овълченитъ апетити за поглѣщане отъ по-голѣмитъ империалисти. Обединени въ едно, на почвата на политико-икономически и

национално равенство,

търпимостъ и култура, балканскитъ народи ще представляватъ имено ония обективни условия за прогресъ, развитие и за благоденствие на самитъ

народи, поотдѣлно и изцѣло въобщо.

Така само ще сж притягватъ различията, които изкуствено се поддържатъ отъ империалистическа Европа, и така ще се унищожатъ всички стрѣмежи за завоевания на територии, чрезъ войни и само така ще се гарантира единъ пътъ на култура и прогресъ.

— Но вие разправяте, като че се намирате предъ селяни, апострофира широкоя социалистъ Н. Атанасовъ.

— Да, не ви отгърватъ освѣтленията, отъ които се нуждае тоя народъ. Вие искате

да го държите въ тъмнина

и да човѣркате душата му, да го плашите и заблуждавате съ идеята за федерацията, като влагате нѣщо страшно, конспиративно въ нейното съдържание. А между това, идеята за федерация е стрѣмежъ къмъ свършенъ и узрѣлъ демократизъмъ, какъто е изразенъ въ Швейцарската федеративна република, въ федерацията на Съединенитъ Щати, въ тая на Австрия, на Германия и на всички американски Републики въ федерацията на Съвѣтска Русия и пр.

Какво страшно,

каково конспиративно

има въ тая идея, да плашите толкова много тоя народъ и не искате да го освѣтите? И назначението на водечитъ се състои именно въ това, търсейки да създаде най-голѣмото добро за народа си, да наблюдава развитието на живота, да го анализира, да го обобщава, въ идеи и да стане тѣхенъ носителъ, въ името на които да го организира и напѣтства, да се бори да му създаде всички морални и материални условия, за да го разбере и да избира между тия форми на федеративно демократическо или съвѣтска федерация?

Но да задържашъ маситъ въ тъмнина, и да имъ налагашъ изживѣли форми, които явно ги влачатъ къмъ самоунищожаване и самоизяждане това е долна и тѣсногрѣда партизанска политика, която може да прави честь на ретроградни вакменелости, но не и за едно

революционно

национално-освободително движение. Може би думата революционно да плаши нѣкого. Безъ стеснение и безъ да плащаме данѣкъ на демагогията, кариеризма и заблужденията, нашето движение е революционно, колкото и да го кичиме съ етикета на културно-благотворително.

Неговата натура, неговия произходъ и естество, да се бори за политически права и свободи му чертаятъ пътя. То се бори противъ единъ сжществующъ режимъ, за свобода на цѣлъ единъ подтиснатъ народъ. А това достатъчно говори, че то не може да бжде въ съгласие съ чорбаджийското и чокойско олигархическо управление въ Ромъния. То е значи противъ него, то е на лѣво, то е революционно. Революцията

не се състои само

въ бомбоджилѣка и четничеството, а въ идентъ, въ мисълта, въ желанията за преустройството на самия животъ.

Нѣколко думи и за четничеството. Ние сме били и нашата линия е въ

масовата борба

на подтиснатитъ. Апостолската дейностъ, като проводникъ на тая наша идеология, печатната и публична пропаганда сж един-

ственото наше срѣдство за подготовка на маситъ, да се освѣтятъ и да поематъ въ собственитъ си ржце голѣмото дѣло на свободата и сждбинитъ си. Тоя е нашия пътъ и всѣки, който се опита да ни припише противното, той го върши отъ злоба и диверсия, той върши шантажъ. Такова е и последното комюнике на Изпълнителния комитетъ. Ако нѣкой се опита да свърже името ни съ подобна акция, то ще бжде дѣло на

агентъ-провокатори.

Такава е нашата идеология, такава е нашата тактика и заради нея насъ ни изключиха инцидентно безъ дневенъ редъ, противоустановно, безъ дори да ни изслушатъ. Нашето изключване бѣше предрешено още отъ тука преди конгреса. То е резултатъ на съгласение между днешния Изпълн. комитетъ и бандата на В.Д.Р.О. И единтъ и другитъ ги е страхъ отъ силата на нашата идея, на нашето слово. Тъ помислиха, че ликвидираха съ идеологията ни. Велико заблуждение!

Идеята сама е сила. Тя е хвърлена. Тя е въ душата на всички. Тя нѣма да умрѣ. Обратното, тя повече се разширява защото е силна, а силна е защото е права. А насъ, никой не може да ограничи да не работиме, както сме работили до сега:

За Свободна и Независима Добруджа;

За Балканска Федерация;

За федерация на подтиснатитъ народи.

Добруджанци вие сте повикани да реценете и сждете добре. Изключванията сж дѣло на злоба, заслепление и партизанство. Тъ сж противоустановно безъ дневенъ редъ и безъ да ни изслушатъ. Вие сте господари по устава чл. 25 (новъ 27). Вие сте властни да ги отхвърлите. Вашия дългъ къмъ Родината ви налага да сторите това. А за насъ, ние намираме, че само въ осжществението на тия наши лозунги, ние виждаме пълното благоденствие на нашата измъчена и окървавена Добруджанска мченица.

(Бурни ржкоплѣскания последваха, дори и отъ много досегаши наши неприятели).

Часътъ минава единъ. Председателътъ предложи да се отложи за друго заседание по-нататъшнитъ дебати.

Събранието прие.

Бръснете се при добруджанецъ!

Нашиятъ добъръ приятелъ и съотечественикъ ХРИСТО ГОЛѢМИНОВЪ, бръснарь прави 10% отстъпъ въ полза на Мл. организация отъ брутиния приходъ на всички лица добруджанци и тѣхни приятели, които се бръснатъ и подстригватъ въ

неговата бръснарница

находяща се въ пасажъ

„Св. Никола“ № 13

и клонътъ въ

Добруджанския кварталъ.

За целта е оставена тетрадка въ бръснарницата. Н-вото на групата апелира къмъ всички добруджанци, да си взематъ бележка отъ горното и като се бръснатъ въ горнитъ бръснарници, да искатъ тетрадката и записватъ сумитъ, които плащатъ.

Поздравления на добруджанската младеж до Македонския конгрес

Съюзът на Добруджанската младеж е изпратил до Македонския конгрес следното поздравително писмо посрещнато с бурни ржоплескания.

Господа делегати,

От името на Съюза на добруджанските младежки организации в България, най сърдечно поздравяваме VII-ия ви редовен конгрес.

Прокудената от родните си огнища добруджанска младеж, като първо пожелание по този случай, пожелава на своите братя по участь, по учени от времето и събитията из миналото и въоръжени с мъдростта и идеализма, да вземат такива решения, изпълнението на които ще приближи денят на пълното освобождение на македонския народ, което е неразривно свързано с пълното освобождение на всички поробени народи на Балканите.

Господа делегати,

Преди 10 години в предградията на Париж, милиони народи бяха оковани в вериги, по начин какъвто познава само историята на варварските времена. Между тях народи, на първо място сж македонския и добруджанския, които бяха хвърлени в едно непоносимо робство. За по-леко преглътане на този горчив хап, обещаха ни права на малцинствата. Десет години изминаха, но даже и тия нищожни права, предвидени в мирните договори не се приложиха в Македония, Добруджа, Тракия и другите поробени области на Балканите.

Населението в Добруджа е подложено на невидан и нечуван грабеж, насилие и денационализирание от страна на ромънската власт. Това, което се вършеше вчера под режима на Братияно, продължава днес под властта на Манау.

И днешните ромънски управници открито заявяват, че не ще да позволят на поробените добруджанци, бесарабци и трансилванци да нарушат статуквото на Велика Ромъния, като се отделят в автономни национални и политически области. И сега, както и при Братияно, режима на терор, побойа и насилие над всички активни и събудени добруджанци — продължава и за да се маскира, наново изкарват на сцената старото плашило — „комитаджийство“, сж които добруджанската емиграция нма нищо общо и които често се организират от самата ромънска власт, защото не са необходими, за да оправдава кървавите си изтълпени и насилие.

Режимът на хайдушкото разграбване имотите на населението продължава и при днешното управление, а разбойническите банди, организирани и насърчавани от миналия режим наново надигат глава.

Македонци!

В началото на този месец в поробителката на Македония се извърши един воено монархически преврат, който, уверени сме, сж цялостта си ужас ще се почувствава най-много от всички поробени от българския империализъм народи, а най-вече от Македонския.

Българската диктатура не ще да е временно явление. Тя ще продължи, до като погн

на революционната борба не бжде срината с помощта на всички пъшкащи под нейния ботуш народи.

Господа делегати,

Десет години изминаха, от като в Македония, Добруджа, Тракия и Цариградско терор, денационализирания, и всички други познати насилие сж обикновено явление.

„Мира“ и „справедливостта“, които уж сж гарантирани от мирните договори и за пазенето на които уж се създаде специален институт вказаните области не сжществува.

Стотиците оплаквания, меморандуми и пр. изпращани от бжжанските организации винаги сж оставали глас в пустиня. Изминатите 10 години сж дебела линия подчертаха, че Обществото на народите, орган на победителите в войните, служи само на техните груби интереси — да държи в робство и подчинение победените и слабите.

Добруджанския младежки съюз, поучен в тези десет години от събитията, пригърна знамето на борба в съюз с другите потиснати народи, като единствена гаранция за сигурна и пълна победа от гнета и веригите на робството.

Братя македонци,

На вашите знамена сж огнен букви е написано: „Свободна и Независима Македония“.

Поучени от вас и ние, добруджанци, издигаме това знаме на свободата и независимостта и считаме, че то е единственото спасително знаме, под което трбба да се сплотят за борба народите, населяващи тези страни. Този единствен спасителен лозунг ние считаме, че ще получи своето реално значение, само при условие на установяване едно споразумение на Балканите на почвата на тяхното федериране.

Това федериране, обаче, е немислимо при господството на днешна властваща шовинизъм на Балканите. Ето защо, и реализирането на нашата свобода и независимост, неразривно е свързано с борбата за унищожение господството на този шовинизъм и установяване самоуправлението на балканските народи.

Братя македонци,

Добруджански младежки съюз е пропит от дълбокото съзнание на трудностите, които има да преодоляват в борбата за своята свобода и независимост македонците, добруджанците и тракийците. Ето защо той счита, че за успешното водене на техните борби е необходимата тсна връзка и братско единство на техните организации.

Вашият VII редовен конгрес, между другата творческа и дълга работа за постигане тия лозунги, безспорно ще се занимае сж този кардинален въпрос и ще вземе нужното решение по него.

Сж тия пожелания и вбра в тяхното скорошно постигане, от името на братската ви поучаствва добруджанска младеж, ние още веднаж извикваме:

Да живеят македонският народ!

Да живеят борбата за независимост!

Изъ страната на сълзите

Нови цинцарски нападения. Заплавят и тормозят и прокурорите.

Добруджа, януари 1929 г.

Денационализиранията в Добруджа си следва започнатия през либералния режим курс. Нови цинцари пристигат и се настаняват. Старите цинцари продължават своите золумлущи и паразитен живот. Национал-царинисткото правителство, което даваше толкова тържествени декларации в пълнен плен на либералската клика и неспособно да наложи респекта към правата, свободите и живота на инородните националности.

Цинцарите вилнеят

След изтълпението в Силистренско и Тураканско, нови цинцарски нападения се вършат в Добрич и Балчишко. На 22 декември м. г. цинцари нападнаха с. Гьоре. Историята на това нападение е следното. Македонските куцовласи, пукали добитка си на паша в нивята засети с рапица на Братя Фучиджийски. Предупреждавани сж много пъти да не вършат това. Цинцарите обаче заплашили с убийство, ала Бр. Фучиджийски набили цинцарите, за да спасят имота си и така ги изпъдили.

Втора причина се явява и следния факт. Цинцарите никога не се грижат да си набавят необходимото зимовище за себе си и добитка си. Навикнали сж да живеят на гърба на местното население. Нападали плевниците и вземали слама колкото искат. Това още нищо, но разкривали и разхвърляли така сламата, че тя остава от всъжжд открит за валежите и по този начин тя прогнива и се разваля. Подобен золумлук извършват и Бр. Фучиджийски, Петър Велев и други. Предупредени да не вършат това, цинцарите се впускат пак в бой. Но пак биват набити. Надават тревога, събират се много цинцари, въоръжават се всички и нападат къщата на Петър Велев, където сж били и Бр. Фучиджийски. Последните, като се видели заплашени скриват се в дама при конет и заключават вратата. Куцовласите

откриват огън

срещу дама. Престрелката е траяла близо 1/2 час. Раняват едид конь. След затихването на престрелката, затворени втр се опитват един по един да избягат. Цинцарите ги подгонват, ала в тоя момент един от братята стрела сж револвер и ранява смъртоносно един от цинцарите, който не след много време е починал. Ранен е Христо Фучиджийски в крака. Озврените цинцари сж нанесли тежък побой гдъ кого хванели.

В тоя нападение сж взели участие 50—60 куцовласи.

Шофа на поста, който е бил там, просто е наблюдавал и не е благоволил да се намеси, да защити напад

Да живеят братския съюз и разбирателство на балканските народи!

София, 20 януарий 1929 г.

На централния упр. комитет: Председ.: Ст. Коначлиев Секретар: П. Тютюнджиев

натит българите и да предотврати жертвите. От това се вижда, че и жандармерията е в

пълна услуга

на цинцарите — пладнешки разбойници и убийци.

Веднага след случката местното население изпраща делегация до Окр. управител — префекта в Добрич, за да му се оплаче. Направила е изложение и искали анкета.

На другия ден още префекта, Пакурару депутата Матей Стефанов, и началника на жандармерията заминават за с. Гьоре. Префекта осжди действията на цинцарите.

След тая анкета, заминават за сжщото село Претора, окол, началникът от Каварна и прокурора тоже да анкетира и съставят нужните актове. Ала що влезли в с. Гьоре, 70 цинцари ги нападат.

Прокурора и Протопопа

успяват да се укриват в общинското помещение, където е бил и бирника. Цинцарите сж ножове почнали да дупчат стени и вратата на общината, заплашвайки жертвите си, които през това време искали по телефона помощ от шефа на поста. Последния изпратил жандарми, ала без оръжие. Обсадените се оплакват на префекта. Той нарежда да се изпрати в с. Гьоре всички жандарми от околните села.

След дълго обикаляне на общината, цинцарите си отиват и оставят поста да пазят и им съобщат, когато арестуват се опитат да избягат, а тж отиват в крчмит да гуляят.

Претора, прокурора и бирника се опитали да се измъкнат от опасността. Излизат и се качват на автомобила. Цинцарите, обаче, успяват да заловят бирника и го набиват. До като пристигнат другите цинцари автомобила избягал.

След станалото арестуване само един цинцарин, който на втория ден го пускат. А прокурора, който сам изпита на гърби си цинцарските заплашвания и терор, бже заставен да каже, че пак

българите сж виновни.

Ето до къде стига шовинизма и на ромънските прокурори.

Сж право населението се пита, ако и прокурора, който е представител на законите в страната, не може нищо да направи, за да защити имота и живота на населението, та кой други може да стори това?

Напоследък се заговори, че шили да обезоръжат куцовласите. Но понеже това обезоръжаване било „противопатриотическо“, възстанах не само куцовласите и техните покровители — либералите от Букрещ, но още и нкон доста тж наречени демократически личности из разн редкици в Букрещ. Но и самата власт нма куража към подобна стъпка, защото ще се компрометира, и без това компрометирала се система на колонизация сж

убийствата, кражбите

и злоупотребленията извършени с държавните земи — образувани от отнетата 1/3 земя от местното население.

Против изключванията от бандитския конгрес

Резолюция:

Събранието на Просветно-Благотворителното Дружество „Добруджа“ в с. Кусь, Ново-Пазарско, след като изслуша доклада на делегата от XII редовен конгрес и като констатира, че на конгреса в Шумен сж станали нередовности, противоуставни изключения, насилнически от бандит в В. Д. Р. О. сж закани и сочене на оръжие.

Реша:

1) Високо протестираме против изключванията на видни дейци в добруджанското движение, като Др. П. Вичев, Иван Георгиев, Димитър Ганев, Ст. Коначлиев, Петър Тютюнджиев и Димитър Мирчев, изключени против устава и незаконо.

2) Протестираме против прекъсването на известни оратори, да се докажат изчерпателно по известни въпроси, като сж били прекъсвани за водена от тях политика, таксувана за такава на третия интернационал.

3) Издигаме високо своя глас на протест против своеловията и вилненията на бандата от фамозната организация В. Д. Р. О., против насилническата и соченето на оръжие, закани и нанисане побой и осждаване на смърт на известни дейци в добруджанското движение вършено сж цел на сплашване и за завладяване на конгреса.

4) Протестираме против увеличени брой на членовете на Вишия съвет, извършено сж умисъл за създаване болшинство в бъдещия конгрес от ренегатите.

5) Протестираме против незаконно приемане на делегати в конгреса на дружествата сж дългове по 19,000—20,000 хил. лева каквито сж: Русенското, Варненското и Софийското, и при това представени сж незаконно число делегати и т. н.

6) Апелираме към всички добр. организации в България да повеат енергична борба против предателите и чуждите агенти в добруджанското движение, и да подкрепят носителя на Дочовия завет.

7) Извикваме сж висок глас, взаимно сж всички организации в България долу агитите и предателите в добруджанското движение, да живеят Свободна и Независима Добруджа.

От Дружеството.

Управниците на Ромъния трбба да разберат, че колонизация за сметка на местното население не може да бжде трайна. То трбба да оземли прези всичко местното безимотно население, българско, турско и др., па тогава да колонизира чужди елементи и то само ако има земя и кредити за тях.

Национал-царинистите след многото обещания сж нищо не ще успят да подпомогнат местното население, защото не само, че не могат да спрат колонизацията, но я улесняват и засилват в тжжест на самото население. От тук това последното логически идва до заключението, че трбба да се бори и срещу днешната власт, която се явява като негов враг, не по-малко жестока от либералската. Делиорманлиев

Любомир Бобевски

Изъ „Сълзигъ на българският робини“

Добруджа!
Златна Добруджа, житница
на Балканитъ!

Равна, плодотатна Добруджа,
съ неизходни стени, изъ които
сж плъзнали вакли стада...

Люлката на Аспаруха и Сте-
фанъ Караджа.

Необятна ширъ, изъ която
витаатъ огненитъ духове на ге-
нералъ Колевъ, майоръ Векил-
ски и други герои.

Тая земя, която буди дъл-
бока и искрена скръбъ въ
душата на всъки истински бъл-
гаринъ, която е изворъ на
въздишки, терзания и гнетъ,
тая рай-земя, дето сж слож-
ни основитъ, върху които се
извива нашето царство, днесъ
е потопена въ кърви.

Тая земя, която изпраща хи-
ляди клетви къмъ своитъ узур-
патори, инквизитори и главоръ-
бзи, чиято снага е покрита съ
люти рани, кжса сърдцето и
душата на она, който се зове
българинъ.

Дунавъ, който познава до-
бруджанеца, като искренъ бъл-
гаринъ, който въ минути на
тежка неволя и голъма тжга е
повървявалъ тайнитъ си на ти-
хитъ му вълни, днесъ е покър-
тенъ, възмутенъ, гневенъ и
яръстенъ...

Великата неправда, която се
извърши надъ беззащитнитъ
ни сънародници тамъ, черната
тирания, достойна за сръднитъ
въкове, безнаказания вилнежъ
на отговорни и неотговорни
фактори, сж повдигнали него-
дуванието въ наболелитъ гърди
на нашитъ братя и сестри
тамъ. Тъ гинатъ! Умиратъ по
затвори! Избиватъ ги като бѣ-
сни кучета!

И кой върши всичко това?
Оная полудива страна, оная
ненапредничава държава — Ро-
мъния, която никога не е на-
правила крачка напредъ безъ
чужда помощъ.

Ромъния, която, за ирония
на просвътена Европа, нари-
чатъ културоносителка на Ори-
ента и кжто смѣта за уни-
жение и обида да се нарича
балканска държава, изтезава,
бие и убива своитъ скромни,
трудолюбиви поданници.

За невятра и почуда въ Ев-
ропа не мислятъ така. Кул-
турно-просвътитъ европейски
съюзници съвсемъ не сж на
това мнение за своята посе-
стрима по оржие. Тъ твър-
дятъ и тржбятъ, че ромънитъ

сж мироносни, че сж ревностни
апостоли на мира, че сж пазит-
ели на балканското равнове-
сие, спокойствие и сигурностъ.
Тъ виждатъ, чуватъ и чувству-
ватъ нетърпимото положение
въ Добруджа, тѣ знаятъ, че
тоя край, който пазитъ нена-
рушимо родна клетва, бащини
идеали и дѣдови завети,
е превърнатъ на сжщинско
мжчилице отъ ромънскитъ
варвари. Знаятъ го, протриватъ
ржце и подлъствуватъ въ ду-
шата си! Господари въ Добру-
джа сж купуваситъ, доведени
и заселени отъ нѣкжде си.
Колониститъ-цинцари каратъ,
както нѣкога аги и ефендиета
ни караха да имъ работимъ
ангария, добруджанското насе-
ление да имъ обработва за-
грабенитъ земи, да имъ слу-
гува и робува. Тия грабители
цинцари задигатъ добитъка и
овцитъ на трудолюбивия до-
бруджанецъ, отнематъ му ниви-
тъ, житницитъ, кжщата съ
пожжщината, покровителству-
вани и насърчавани отъ офи-
циалната властъ!

Ромънскитъ проф. Йорга
твърди, че Добруджа никога
не е била българско владение,
че тая земя открай време е
чисто ромънска и всѣки, кой-
то твърди противното е без-
сраменъ лъжецъ! — Да, има
такъвъ и той е професоръ Йор-
га, който заблуждава свѣтитъ
съ своитъ книжни измислици
и фантазмагории, който по
тоя начинъ прави пропаганда
и агитация...

Тоя уважаванъ лъжецъ, тоя
ученъ шарлатанинъ, се про-
виква отъ своята катедра, че
власитъ сж творци, че тѣ сж
факторитъ не само на Балка-
нитъ, но и много, много по-
далечъ отъ тѣхъ. И още раз-
правя тоя „великъ“ ромънинъ,
че тѣ сж играли важна роля
при уредбата на царъ Самуи-
ловата и царъ Калояновата
държава! Каква нечувана дър-
жостъ! Какво светотатство съ
историята!

И когато тѣхнитъ учени,
професори, публицисти си де-
ратъ гърлата и точатъ езици-
тъ си по вестници, по стѣгди
и мегдани, въ университетски
аудитории и отъ църковни ам-
вони... какво добро могатъ
да очакватъ добруджанцитъ
отъ тѣхъ.

Презрете ги!

Фламандския въпросъ И фламандцитъ искатъ автономия

Въ североизточна Франция сж
центръ гр. Лилъ и въ западъ
на Белгия сж центръ Гандъ
и Анверсъ, живѣе едно насе-
ление, именуемо фламандско, ко-
ето по структура по езикъ оби-
чаи и традиции коренно се ра-
личава отъ французитъ и ва-
лонцитъ въ Белгия. По всички
дани това население е по-бли-
зо до германската нация.

Отъ дълго време фламанд-
цитъ се мжчатъ да се осво-
бодятъ отъ настоящиятото и
асимилационната политика и да
си създадатъ свои отдѣлни и
самостоятелни културни инсти-
тути. Въ това отношение тѣ
иматъ широката подкрепа на
папата, защото нѣма по фана-
тизирани католици отъ фла-
мандцитъ. Само въ Белгия, една
територия отъ около 30,000
кв. клм. има 400 манастири
повечето въ фламандскитъ цен-
трове.

Фламандцитъ си иматъ своя
голѣма национална организа-
ция и следъ дълги борби успѣ-
ха да наложатъ своя езикъ въ

учрежденията и парламента.
Въ последно време се осно-
ва едно ново научно дружество
съ целъ да създаде и култивира
единъ интелектуаленъ и са-
мостоятеленъ животъ. Защото
въпреки създаденитъ законо-
положения въ Белгия за сво-
боди, права и равенство на
дветъ националности, винаги
се е подчертавала привилеги-
ята на валонцитъ и тенденци-
ята за франсизацията на фла-
мандското население. Лошитъ
отношения и пренебрежението,
което се подчертава къмъ фла-
мандскитъ нрави, езикъ и тра-
диции, сж предизвикали и из-
дигането на ново знаме въ
борбата да фламандцитъ, за
пълното освобождение отъ
френското настоящиство и
за една пълна автономия.

Фламандцитъ казватъ:
Свободна Волония — френ-
ска, — нека проспорира, но
Фландрия трѣбва да получи
своята пълна автономия.

ЧЕТЕТЕ

Свободна Добруджа

Борбата на елзаскитъ автономисти

Автономиститъ пакъ спе-
челиха изборитъ

Читателитъ ни знаятъ вече,
че виднитъ водители на авто-
номистическото движение въ
Елзасъ и Лотарингия. Дръ
Риклинъ и професоръ Росе
бѣха избрани миналата година
за народни представители въ
френската камера отъ избор-
нитъ колегии Алкирхъ и Кол-
маръ. Тѣ бѣха избрани, както
е известно, като арестанти об-
винени въ държавна измѣна,
защото се борятъ за свобода
на Родината си.

Реакцията въ Франция, им-
пулсирана отъ единъ безподо-
бенъ шовинизмъ, откри бора-
ба въ парламента противъ
Дръ Риклинъ и Росе и не ис-
каше въ никой случай, да бж-
датъ тѣ признати и легализи-
рани като депутати. Лѣвицата
отъ социалисти и радикаль-
социалисти се държа недо-
стойно и даде подкрѣпата си
на реакцията, като напусти
залата и отказа да гласува.

Така Дръ Риклинъ и Росе
не бѣха допуснати въ парла-
мента да отстаиватъ интере-
ситъ на заробената си Родина.

Правителството насрочи но-
ви избори, които станаха на
14 т. м. въ сжшитъ изборни
колегии. То употреби всички
нелоялни сръдства, за да па-
рализира единството на елзас-
китъ народъ. За негово голѣмо
нѣщастие, обаче, правителство-
то бѣ злѣ изложено и негова-
та политика катастрофално бѣ
сгромоласана.

Въ Алкирхъ на мѣстото на
Дръ Риклинъ бѣ избранъ
другъ автономистъ, другъ не-
говъ съ-осъдимъ, но оправ-
данъ Шурмелъ съ 7144 гласа
сръшу 3650 гласа за правител-
ството.

Въ Колмаръ на мѣстото на
професоръ Росе бѣ избранъ
другъ автономистъ Хаусъ съ
8744 гласа сръшу 4558 за пра-
вителството.

За отбележаване е факта, че
при балотажа за Колмаръ со-
циалисти и радикаль-социали-
сти дадоха подкрѣпка на кан-
дидата на централната властъ,
а комуниститъ на кандидата на
автономиститъ и последния
спечели.

Така елзаския народъ от-
плати за упражняванитъ наси-
лия въ Елзасъ и сръшу систе-
мата по неговата денациона-
лизация.

Американския сенаторъ

Бора обвиненъ въ подкупъ
отъ Русия. Анкетата.

Председателъ на комисията
по Външнитъ Работи при
Сената въ Съединенитъ Щати
Бора бѣ обвиненъ, че той за-
едно съ Норисъ сж получили
отъ Съветска Русия по 100000
долара, за да съдействатъ за
признаването на Русия отъ
Американското правителство.

Тая интрига бѣ пусната отъ
английската и френската преса
около създаденитъ обтегнати
отношения между Лондонъ,
Парижъ и Вашингтонъ, непос-
рѣдствено следъ разкриването
на англо-френското тайно мор-
ско съглашение, фактъ, който
затрудни и попречи за све-
временното ратифициране на
пакта Келого.

Голѣма полемика се завърза.
Бора поиска анкета и отправи
апелъ къмъ съветското прави-
телство, да улесни анкетата.
Споредъ в. „Le Temps“, съвет-
ското правителство е отгово-
рило, че ще улесни анкетата за
да се разсѣе една лжка върху
произхода на нѣкакви доку-
менти, около признаването на
Съветска Русия отъ Съедине-
нитъ Щати.

Македонски конгресъ

На 20 т. м. се откри и
четири дни заседава конгреса
на македонскитъ благотвори-
телни братства въ България.

Следъ дълги и обширни де-
бати, конгреса гласува резо-
люция по дейността на наци-
оналния комитетъ. Резолюция
до правителствата на велики
тѣ сили, до О. Н. за положе-
нието въ Сръбска Македония,
до О. Н. за положението въ
Гръцка Македония, до обще-
ственото мнение въ България
и българскитъ правителства.

До потиснатитъ народи въ
Югославия; до населението въ
Македония; до осъденитъ ма-
кедонци, до разнитъ македон-
ски организации и до защит-
ницитъ на македонската кауза.

Избра се новъ национа-
ленъ комитетъ въ следния
съставъ:

Дръ К. Станишевъ, Л. Ки-
селинчевъ, Ев. Спространовъ,
Н. Габровски, В. Думевъ, Г.
Кондовъ, Ив. Хаджовъ, Вас.
Василевъ, Б. Антоновъ, Н. Я-
кимовъ, М. Димитровъ и Ст-
Топуковъ.

Контролна комисия:

Бл. Димитровъ, Йос. Кон-
довъ и Гацевъ.

Въ следния брой ще помѣ-
стимъ статия посветена на
конгреса.

Детското коледно тържество

Младежитъ отъ Родна До-
бруджа, близки по кръвъ, ду-
ша и сждба съ децата на
своитъ по-голѣми братя-бѣ-
жанци и тая година, на третия
денъ на коледна устроиха ко-
ледно детско празненство въ
бѣжанския кварталъ.

Въ единъ отъ салонитъ на
трудоващата казарма, до са-
мия кварталъ бѣше направено
и украсено коледно дърво и
набързо импровизирана малка
сцена. Бѣха закупени за целъ-
та отъ младежката група,
скромни играчки за малки де-
ца, ученически потрѣби, детска
литература и пр.

Салона бѣше препълненъ.
Дойдоха децата съ родители-
тъ си. Всѣко дете добре знаеше
отъ миналото, че за тоя денъ
то трѣбва да научи и каже
най-доброто стихотворение.
Тия, които х о д я т ъ на
училище, тѣ все понауча-
ва по нѣщо отъ училището
за коледната елка, ала правѣ-
ше впечатление и извиваха
сълзи, множеството случаи на
3—4 годишни деца, на които
едва се чуваха гласовѣтъ, а се
недпреварваха, кое най-напредъ
да излѣзе и да декламира.

Подпредседателъ на групата
медика г. Ас. Паневъ каза
по случая топли и назидател-
ни думи къмъ децата и тѣх-
нитъ родители, въ връзка съ
робството на Добруджа.

Следъ раздаване на подаръ-
цитъ, Юр. Тодоровъ наду ка-
вала и се завиха кръшени на
родни хора отъ стари, млади
и деца.

Мило тържество, за което
ще се говори, както всѣка
година до идната Коледа.

**Агентъ-провокатори-
тъ пакъ продължаватъ пълк-
ната си роля по границата.**
По единъ инцидентъ отъ по-
добни провакатори, цѣлятъ да
създаватъ диверсия подобно
около виновността и отговор-
ността по Старо Селската
сечъ. И сега дилятъ жертва
като Дочо Михайловъ. Добру-
джанци бждатъ на щрекъ. Со-
циал фашиститъ сж по опас-
ни отъ безотговорнитъ фак-
тори.

Младежко движение

Резолюция:

Днесъ 27. XII. 1928 г. годиш-
ното събрание на Соф. Добръ
мл. група като излуша отчета
на настоятелството и тоя на
делегатитъ отъ I я редовенъ
конгресъ на Д. М. С

констатира:

1. Че въпрѣки официалното
разрешение младежкия кон-
гресъ на 24. XI. м. г. е билъ
забраненъ отъ окр. управителъ
въ Шуменъ, като по този на-
чинъ му е възпрепятсгвувало
да изчерпи своя дневенъ редъ;

2. Това забраняване е ста-
нало главно, по доно итѣ, и
тригитъ и настъяването на ли-
ца изходящи изъ сръдитъ на
Добруджанската организация
въ България;

3. Че наредъ съ Младежкия
Конгресъ въ Шуменъ се е съ-
стояла „конференция“ на една
групица разколници въ до-
бруджанско младежко движе-
ние, на която сж взели актив-
но участие и нѣколко души
членуващи още въ Соф. младъ
група, съ която тѣ сж извър-
шили едно явно предателство
спрѣмо интереситъ на добру-
джанското младо движение и
атентатъ срещу неговото един-
ство;

4. Въпрѣки всички тия про-
вокации и забраната, делега-
титъ на групата при налични-
тъ условия сж си изпълнили
достойно дългѣтъ, като сж
взели участие въ работитъ на
конгреса по приемане на уста-
ва, резолюцията по задачитъ
и тактиката на Д. М. С. и из-
бора на управителни тѣла.

Поради всичко това и като
разгледа окръжно № 1 на Ц.
У. К. на Мл. съюзъ, събрание-
то единодушно

Р е ш и:

1. Най-енергично протестира
срещу произволното разтуряне
на конгреса на Д. М. С. и иска
отъ г. м-ра на Вжтр. работи
да накаже ония, които тѣй
круто потжпкаха въ краката
си законитъ на страната, като
забраниха газрешениятъ отъ
него конгресъ на една наци-
онална културно-просвътна ор-
ганизация;

2. Събранието порицава и
провокаторскитъ и престжпни
на известнитъ помрачени отъ
злоба срещу Д. М. С. лица и
сочейки тия имъ постжпки на
емиграцията, то я подканя да
ги заклепни най-позорно;

3. Изключва за винаги изъ
редовѣтъ на групата за явно
противоустановка, разколническа
и предателска дейностъ: П.
Господиновъ, П. Пейчевъ и
Любенъ Ив. Митиковъ;

4. Събранието отправя го-
рещъ апелъ къмъ честноми-
слящата добруджанска мла-
дежъ, да не се подава на ин-
тригантството и провокатор-
ството, отъ гдето и да идатъ
тѣ и запазила своето единство
и спокойствие, да се нареди
подъ единственото р а з в ѣ т о
борческо знаме — Съюзътъ на
добруджанската младежъ въ
България.

Следъ всичко това пристжпи
се къмъ изборъ на нево н-во.
Съ пълно единодушие при
тайно гласоподаване, избра се
ново настоятелство въ съставъ:
Д. Ганевъ, Ас. Пеневъ, Дим.
Мирчевъ, Фил. Томовъ, Мара
Сжбева, Кирилъ П. Обрете-
нцевъ и Ив. Г. Цоневъ.

Контр. комисия: Д. Госпо-
динова, Т. Рафаиловъ и Бо-
рисъ Николовъ.

Следъ избора при повишенъ
ентусиазмъ и следъ кратки
речи на Д. Ганевъ, А. Пеневъ
и др събранието се закри.

Печатница „Съгласие“ София